

никакъ не желая да са брана, нито да са отрича отъ случките които ги знаешъ.

Г. Данденъ.

Заштото са виждашъ утеснена отъ всичките страни, и че въ тъзи работа не ще можешъ да изнамеришъ нѣкое лукавство, чрезъ което да са извинишъ.

Ангелика.

Да, казвамъ ти че азъ сѫмъ кривата, и че ти имашъ причина да са оплакваши. Но ти са моли да ма не оставишъ да ма видатъ родителите ми, и по добре кажи да ми отворатъ вратата.

Г. Данденъ.

Целувамъ ти рѣцете.

Ангелика.

Хе ! милий ми стопанчо заклевамъ ти са.

Г. Данденъ.

Хей милий ми ступанчо ! азъ сѫмъ сега ступанчо зеръ, защото са виждашъ уловена въ карапътъ.

Ангелика.

На, обричамъ ти са, да ти недавамъ отъ сега на татакъ никаква причина за неудоволствие и да . . .

Г. Данденъ.

Всичко това е нищо за мене, и не желая